

Azt mondd, hogy nem hiszed? Azt, hogy ez lehetetlen? Én meg azt mondom: bármi lehetséges, amit az ember elhatároz és tesz is érte...

Gyerekkoromban számtalan esetben döcögtem a vasúton kicsiny falunktól egy városig, s ilyenkor – mint mindig, ha vonatozhattam – , kibámultam az ablakon. Néztem az elsuhanó tájat, a töltés melletti fákat, távvezetékes oszlopokat, vagy az épp elbaktató bakterházat. Meg hajnalban a láthatárban a felkelő napot.

Már világos volt és akkor felbukkant a horizonton az a rózsaszínű, meg narancssárga lebegés, ami aztán félgömb lett. Abból kiremegte magát a mind világosabb korong és mire átértünk a másik faluig, ahol mindent eltakartak a kerti gyümölcsfák ágai, már bizony vakítóan sárgált a nap az égen. Lassan és méltóságteljesen egyre fentebb és egyre melegebben, világosabban...

A harmatcseppek csillogtak a tájban, s ekkor jöttem rá, hogy a nappali csillagok így jöttek le nekem a földre az éjjeli égboltról. Azért, hogy a varázs ne tűnjön el, csak láttassa velem: az élet mindig megy tovább, csak lehet arcot vált.

Nappal, mikor minden világos volt, élveztem a meleget. Ha felhők érkeztek a láthatáron, melyek sötétszürkén törölték el az addig békés kékséget, a napsugarak átvágták magukat rajtuk és éreztették velem: nincs mitől félni, a fény, a sugarak, az élet bárhol is van, utat fog törni magának hozzám. Át a sűrűnek érzett gomolygáson, a káoszon és az árnyékot éltető borzalmakon is. Ha pedig erre csak felmosolyogtam, az érkező vihar valóban csak percekig tartott...

Ha télen a hómezőkben, vagy épp a hulló pelyhek varázslatos testében éledt fel a fény, tudtam, hogy ismét velem lehet bármi, ami felmelegít. Még akkor is, ha a jég, a hideg szél megpróbálja megdermeszteni velem a világot. Hittem és hiszem máig, hogy ha ezt elraktározhattam akkor, ma is velem lehet bármikor ez a kép.

Amikor pedig kilestem kicsiny házunk bejárati ajtaján nyugat felé esténként és ujjonghattam: láthatom a lemenő napot kékes-narancssárgán megcsíkozva a világ peremét, a másik oldalon az égen rámkacsintó Esthajnalcsillaggal, akkor ez is örökre az enyém lehet majd."